

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/6/2019
Identifikačné číslo spisu: 7117220301
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7117220301.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: LIVONEC SK, s.r.o., Ivanská cesta 15731/19, 821 04 Bratislava, IČO 48 121 347 zastúpeného advokátskou kanceláriou BAJO LEGAL, s.r.o., Landererova 8, 811 09 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 860 581, proti žalovanému: Z. J. J., nar. X. H. XXXX, U. 18XX/XX, XXX XX Y. Q. T., zastúpenému Bečarik & partners, s.r.o., Advokátska kancelária so sídlom Letná 37, 052 01 Spišská Nová Ves, IČO: 47 253 126, v konaní o nariadenie neodkladného opatrenia, vedenom na Okresnom súde Košice I, pod sp. zn. 29Cb/106/2017, o dovolaní žalovaného v časti II. výroku uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 7. decembra 2017, č. k. 4Cob/121/2017-51, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného o d m i e t a .

II. Žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I, uznesením zo dňa 24.08.2017, č. k. 29Cb/106/2017-35, zamietol návrh na nariadenie neodkladného opatrenia v znení:

Žalovaný je povinný zdržať sa konania smerujúceho k ovplyvňovaniu klientov žalobcu spočívajúceho v tom, aby klienti žalobcu ukončili zmluvu, ktorú majú uzavretú so žalobcom, predmetom ktorej je vykonávanie činnosti žalobcu v prospech klienta zameranej na predchádzanie vzniku požiarov, bezpečnosti a ochrany zdravia pri práci a následne, aby klienti žalobcu po ukončení zmluvy so žalobcom uzavreli zmluvu s rovnakým predmetom priamo so žalovaným.

2. V odôvodnení uznesenia súd prvej inštancie uviedol, že návrh na nariadenie neodkladného opatrenia je neurčitý, ak uvádza iba všeobecne, aby sa žalovaný zdržal konania smerujúceho k ovplyvňovaniu klientov žalobcu, pretože petit neobsahuje presný údaj o tom, ktorých klientov žalobcu žalovaný nemá

ovplyvňovať. Z petitu nemožno zistiť, ktoré fyzické a právnické osoby sú klientmi žalobcu, ktorých nemá ovplyvňovať a s ktorými nemôže uzatvoriť zmluvu o poskytovaní služieb. Súd prvej inštancie poukázal tiež na to, že v pracovnej zmluve strán sporu neboli stanovené žiadne obmedzenia, ktoré by žalovanému ako zamestnancovi žalobcu bránili po ukončení pracovného pomeru vykonávať činnosť, na ktorú má príslušné vzdelanie. Zdôraznil, že strany sporu neuzavreli konkurenčnú doložku podľa § 672a Obchodného zákonníka. Preto sa žalobca nemá právo domáhať akejkoľvek ochrany spočívajúcej v tom, že žalovaný nemá právo uzatvárať s kýmkoľvek zmluvy o poskytovaní služieb v rámci jeho živnostenského oprávnenia. Súd prvej inštancie tiež poukázal na to, že zo strany žalobcu absentuje preukázanie skutočností, ktoré potvrdzujú, že výpovede jednotlivých obchodných spoločností a obcí sú v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaného. Zdôraznil, že vydanie neodkladného opatrenia predpokladá aspoň osvedčenie danosti práva a je výlučne na žalobcovi, aby svoje tvrdenia o osvedčení nároku podložil dostatočnými dôkazmi, z ktorých súd vyvodí záver o prípustnosti a opodstatnenosti takéhoto návrhu.

3. Na odvolanie žalobcu, Krajský súd v Košiciach, ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“), napadnutým uznesením zo dňa 07.12.2017, č. k. 4Cob/121/2017-51, uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

4. Odvolací súd s poukazom na § 324 ods. 1 C. s. p., § 325 ods. 1 C. s. p., § 326 ods. 1 C. s. p., § 329 ods. 1 C. s. p. a § 341 ods. 1 C. s. p. konštatoval, že pre nariadenie neodkladného opatrenia je postačujúce, pokiaľ sú okolnosti, z ktorých sa vyvodzuje opodstatnenosť návrhu na toto (dočasné) opatrenie, aspoň osvedčené. Miera osvedčenia sa riadi danou situáciou, najmä naliehavosťou jej riešenia (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/91/2012). Osvedčenie (na rozdiel od dokazovania) podľa odvolacieho súdu znamená, že súd pomocou predložených dôkazných prostriedkov zisťuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodnutie o návrhu na neodkladné opatrenie. Postačuje, že osvedčené skutočnosti sa mu so zreteľom na všetky okolnosti javia ako nanajvyš pravdepodobné (Ústavný súd SR sp. zn. I. ÚS 102/2005, sp. zn. III. ÚS 298/2008 a iné).

5. Krajský súd v Košiciach zdôraznil, že predpokladom úspešnosti nariadenia neodkladného opatrenia vo veci práva duševného vlastníctva je, že navrhovateľ dostatočne identifikuje zásahy do práva jeho duševného vlastníctva. Okrem toho, že v návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia žalobca len všeobecne poukázal na informácie, ktoré majú tvoriť jeho know-how („o cenovej politike, o jednotlivých zákazníkoch a celkovo know-how“), aj podľa krajského súdu vôbec neuviedol, konkrétne o aké informácie ide a ako žalovaný tieto informácie, ktoré mal získať v pracovnom pomere u žalobcu a mali byť predmetom mlčanlivosti žalovaného aj po skončení pracovného pomeru, zneužíva, prípadne využíva vo svoj prospech, čím dochádza k stretu so záujmami žalobcu. Z podaného návrhu pritom podľa odvolacieho súdu nevyplýva ani to, ako (neidentifikované) know-how žalobcu a jeho zneužívanie žalovaným súvisí s ovplyvňovaním klientov žalovaným a ako sa prejavuje. Len skutočnosť, že po skončení pracovného pomeru žalovaným u žalobcu niekoľko klientov žalobcu (17 z niekoľkých stoviek, ako tvrdí žalobca) v krátkom čase vypovedalo zmluvy so žalobcom, ktorých predmetom mala byť činnosť, ktorú vykonáva aj žalovaný, bez ďalšieho podľa krajského súdu nepreukazuje zneužívanie know-how žalobcu žalovaným, ani nekalosúťažné konanie žalovaného.

6. Odvolací súd zastáva názor, že návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia nespĺňa základné predpoklady nariadenia neodkladného opatrenia, keďže žalobca neoznačil žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodiť pravdepodobnosť záveru o nekalosúťažnom konaní žalovaného, ktoré sa prejavuje ovplyvňovaním klientov žalobcu, dôsledkom ktorého sú výpovede zmlúv klientmi žalobcu a následné uzatváranie zmlúv s týmito klientmi žalovaným. Preto odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie zastáva názor, že nie sú splnené zákonné podmienky pre nariadenie neodkladného opatrenia, pretože žalobca neosvedčil dôvodnosť a trvanie nároku, ktorému sa má poskytnúť ochrana a tým ani potrebu neodkladnej úpravy pomerov strán sporu. Výrok o trovách konania sa zakladá podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

7. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že procesným

postupom krajského súdu, mu bolo znemožnené uskutočňovať jemu patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

8. Dovolateľ uviedol, že žalovaný potom, ako mu bola doručená výzva Krajského súdu doručené odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Košice I zo dňa 24.08.2017 sp. zn. 29Cb/106/2017, oslovil svojho právneho zástupcu, ktorý v mene žalovaného poslal elektronicky dňa 04.12.2017 Krajskému súdu v Košiciach vyjadrenie žalovaného k odvolaniu žalobcu spolu s dôkazmi a plnomocenstvom. Dňa 25.09.2018 právny zástupca žalovaného zaslal na Krajský súd v Košiciach opätovne elektronicky urgenciu, v ktorej urgoval vydanie a zaslanie rozhodnutia vo veci samej.

9. Dovolateľ má za to, že krajský súd prehliadol doručenie vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobcu zasielané elektronickou formou, a preto nepriznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanému tieto trovy v odvolacom konaní vznikli a bol v odvolacom konaní úspešný. Odvolací súd preto podľa názoru žalovaného nepostupoval správne a nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby dovolací súd napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Dovolateľ si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

11. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný zastúpený v súlade s § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) preskúmal spor a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C. s. p.).

12. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

13. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.). To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.

14. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

15. Najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/236/2016 (publikovanom v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 19/2017) uviedol, že základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie

končí.

16. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z § 420 C. s. p., dovolací súd skúma prednostne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo alebo nedošlo.

17. Rozhodnutím vo veci samej je meritórne rozhodnutie. Rozhodnutím odvolacieho súdu vo veci samej je rozsudok, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie buď potvrdzuje, alebo mení. Rozhodnutie vo veci samej je preto také rozhodnutie, v ktorom sa súd zaoberá nárokom, ktorý strany uplatnili. Charakteristickým znakom pre rozhodnutie vo veci samej je, že zakladá prekážku veci rozhodnutej (§ 230 C. s. p.), na rozdiel od rozhodnutia nemeritórneho, ktoré takéto účinky nemá.

18. Rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, môžu byť rozhodnutiami vo veci samej alebo aj procesné rozhodnutia, ktorými sa konanie končí, ale neriešia vec samu, vec sama nebola prejednaná (napr. zastavenie konania pre neexistenciu procesných podmienok; pre späťvzatie žaloby, odvolania; pre neodstránenie väd podania; odmietnutie podania; odmietnutie odvolania a pod.).

19. O rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci samej ide aj v prípade, uznesenia odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvej inštancie o nariadení neodkladného opatrenia na základe takého návrhu, spolu s ktorým, prípadne po podaní ktorého nebola podaná nadväzujúca žaloba (teda návrh na určité rozhodnutie vo veci samej). K tomu záveru dospel najvyšší súd už v rozhodnutí sp. zn. 8Cdo/83/2017, v ktorom uviedol, že „rozhodnutie o neodkladnom opatrení má povahu rozhodnutia vo veci samej vtedy, ak samotné neodkladné opatrenie konzumuje vec samu. Taká situácia môže nastať v prípade návrhov na nariadenie neodkladného opatrenia podaných po skončení konania (pri splnení podmienok § 325 ods. 1 C. s. p.). Rovnako v prípade návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia pred začatím konania, na ktoré nenadväzuje žaloba podľa § 336 ods. 1 C. s. p., konanie končí rozhodnutím o návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia a konzumuje vec samu“. Výpočet prípadov, v ktorých rozhodnutie odvolacieho súdu o neodkladnom opatrení je rozhodnutím vo veci samej, podal obdobným spôsobom najvyšší súd tiež v rozhodnutí sp. zn. 5Obdo/76/2016. Dovolací súd k tomu poznamenáva, že tieto právne náhľady sú zastávané aj v odbornej právnickej literatúre (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, str. 458).

20. V danom prípade, napadnutým uznesením odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým bol návrh žalobcu na nariadenie neodkladného opatrenia zamietnutý. Stranám sporu zároveň nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania. Dovolateľ napadol výrok o trovách odvolacieho konania. Pre procesnú prípustnosť dovolania je rozhodujúcim výrok rozhodnutia, ktorý bol dovolaním napadnutý. Napadnutý výrok nie je výrokom rozhodnutia vo veci samej, ako ani procesným výrokom, ktorým sa konanie končí, nakoľko vec sama bola riadne prejednaná.

21. Vzhľadom na to, že prípustnosť dovolania žalovaného z § 420 písm. f/ C. s. p. nevyplýva, dovolací súd odmietol jeho procesne neprípustné dovolanie podľa § 447 písm. c/ C. s. p.

22. O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

23. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.